

Alina Iliei

**CINE SUNT
CÂND NU MĂ VEDE
NIMENI?**

- Ediția a II-a -

Bookzone
BUCUREȘTI, 2021

Capitolul 1

Conversații cu suflet

*

De ce ești tristă?

Este cald afară. Foarte cald. Stau întinsă pe jos, cu laptopul pe picioare și încerc să mă concentrez la muncă. Zeci de gânduri îmi frământă mintea. Am senzația că am făcut parte dintr-un joc de-a șoarecele și pisica, deși m-am ferit toată viața de jocuri. Se deschide ușa și, de după ea, apare nepoțica mea cea dulce, curioasă să vadă ce fac.

Se uită la mine cu ochii mari, albaștri și cu părul blond aranjat frumos în bucle. Are o curiozitate copilărească în sclipirea privirii ei. Se îndreaptă spre mine, își dă cu mânuța ei mică firele de păr de pe față care o deranjau și, printre cei câțiva dințișori ai ei, mi-a zis grav și apăsător:

— Știi, ar trebui să fii mai fericită tu!

M-am oprit din muncă și m-am uitat la ea pe sub ochelari. Ceva din fățuca aceea de îngeraș m-a făcut să zâmbesc. I-am luat mânuța mică și durdulie în mâinile mele, m-am uitat serios în ochii ei și am întrebat-o:

— Ce te face să spui asta? Eu sunt fericită.

Fetița, contrariată, și-a smuls mânuța, și-a pus mâinile în șold și s-a uitat la mine încruntată.

— Pe mine nu mă păcălesti. Spune-mi unde e luminița ațeea care sclipea la tine aiți”, în ochi, când elai feliită?

Și și-a întins degețelul spre ochii mei, arătându-i acuzator. Stupefiată, am privit în jos spre acea mână mică de om și am realizat că m-a citit mai bine ca oricine altcineva. O lacrimă și-a făcut cale printre gene. Am șters-o fugitiv, am privit spre îngerașul din fața mea și i-am zâmbit. Fetița a venit și m-a îmbrățișat și mi-a spus la ureche:

— Nu contează, să stii. Nu fi tlistă. Eu te ubesc si asa.

Mi-a aplicat pe obraz două buze moi și fragede, s-a uitat la mine jucăuș și a fugit din cameră.

Scumpa de ea... nu știa că în urma ei a lăsat o inimă cercetată și trezită la viață.

*

Iată cum un dialog scurt cu un copil poate să îți aducă lumină în viață, să te cerceteze și să îți spună mai multe decât ți-ar spune un adult în mii de cuvinte. Dar, pe lângă conversațiile cu copiii, mie îmi mai plac și conversațiile cu mine însămi. Chiar acum îmi aduc aminte de un dialog pe care l-am avut cu mine:

Interviu cu subconștientul

— Ai simțit vreodată că vrei mai mult?

— Oh, te referi la momentele în care simți un gol imens în viața ta, în inima ta și simți cu toată ființa cum te scufunzi în acel gol?

— Da, atunci când știi că trebuie să ai ceva mai mult, dar nu știi ce.

— Zilnic mă confrunt cu așa ceva. Nu e ca și cum aș deține controlul asupra unui lucru sau asupra vieții cuiva. Dar uneori mi-aș dori să o fac. Aș dori să am puterea convingerii. Să pot să fac ce vreau din cei de lângă mine. Dar apoi... nu mi-aș mai dori așa ceva. Nu ar mai fi viața normală în care trebuie să lupți pentru simpatia cuiva. Nu-mi doresc să fiu o marionetă a societății, dar nici nu doresc să fac pe cineva sclavul meu. Vreau ca atunci când sunt iubită să fiu iubită deliberat.

— De ce toată această filozofie? Nu ar fi mai simplu să lăsăm lucrurile așa cum sunt?

— Da, dar mai apoi te-ai întreba de ce totul e atât de simplu. Și apoi... ajungem iar la momentul în care aș vrea mai mult. Tot mai mult. Vreau să lupt.

Dar... parcă nu știu pentru ce. Oamenii au devenit atât de superficiali, de egoiști și de goi.

— Mă întreb... de la ce au apărut legendele cu vampiri? Trebuie să fi pornit de la ceva.

— Hm... Să fiu sinceră, și eu m-am întrebat asta. Probabil e mai mult ceva metaforic. Setea lor de a bea sângele celui de lângă ei, oameni cărora nu le bate inima și care nu au suflet, dar, totuși trăiesc, obișnuința de a domina totul... De la noi înșine a pornit această legendă. Mulți suntem așa. Numai că metaforic. De câte ori nu ne-am dorit să omorâm pe cineva, câți oameni nu mai au o inimă și nici măcar suflet, câtor oameni nu le place să se joace?

— Dar ție de ce sau de cine ți-e cel mai frică?

— Mi-e frică de oamenii liniștiți. Nu-i pot suporta. De la un om care-și arată răutatea, care-și arată slăbiciunile și ura sau iubirea ce o poartă... știu la ce să mă aștept de la el. Dar un om calm, tăcut și liniștit este ca un lac adânc. În el te îneci cel mai ușor. Știu asta. Am experimentat asta. Acesta e motivul pentru care mă înconjur cu oameni plini de energie, cu oameni care au ceva să povestească. De asta, pur și simplu nu pot să stau lângă un om timid și foarte tăcut, să zicem. Are ceva, ascunde ceva. Ce? O răutate inexplicabilă pe care nu o poate exprima în cuvinte, și lasă tăcerea să vorbească pentru el. Sau poate că mă înșel.

*

De multe ori stau de vorbă cu mine. Fie prin scris, fie gândindu-mă, fie reflectând. Cred că este foarte important să ne cunoaștem, să povestim cu noi ca și cu cel mai bun prieten. Iată încă o conversație pe care am avut-o cu mine:

De vorbă cu ea

— Cum te simți astăzi?

— Bine. Sunt bine.

— Dacă doream să fiu mințită, acceptam acest răspuns al tău. Spune-mi, cu adevărat, cum te simți astăzi?

— Nesigură. Simt că aș dori să intervină în viața mea ceva intens, ceva de care să mă leg strâns. Și mă tot amăgesc că sunt bine, încep să zâmbesc, dar apoi îmi amintesc că e doar o prefăcătorie și... sunt tristă din nou. Dar asta nu înseamnă că nu sunt fericită. Înseamnă doar că vreau mai mult.

Își muta corpul de pe un picior pe celălalt. Mă privea cu suspiciune și se gândea dacă să mi se deschidă sau nu. Dacă să-și expună sufletul, sau dacă să răspundă întrebărilor mele, cât se poate de banal. I-am spus că o consider o femeie puternică. Mi-a răspuns că *A trebuit să parcurg un drum ca să ajung aici. În ciuda acestui fapt, adânc, acolo, știu că sunt fragilă.* Mă privea fix, cu ochii ei albaștri-verzui și își învârtea în jurul degetului o șuviță din părul ei lung și șaten. Aștepta o altă întrebare. Nu știu ce aș fi putut să o mai întreb. Simțeam din partea ei un fel de forță care mă îndepărta și care totuși mă îndemna să vreau să o cunosc mai mult. Simțeam că a încerca să-i intru

acolo, în suflet ar însemna să mă arunc de pe un bloc înalt, știind că voi sfârși strivită de pământ. Dar nu mă puteam opri.

— Ce-ți dorești cel mai mult de la viață?

— Să mă regăsesc. Să fiu doar eu, să știu mereu cine sunt și să nu joc jocuri ipocrite. Asta e important pentru mine. Și...mai vreau să reușesc să găsesc un echilibru.

— Un echilibru între ce?

Și-a umezit buzele, s-a uitat în jos și a șoptit ușor:

— Între mine și ceilalți. Între sentimente.

— Ce crezi că așteaptă oamenii de la tine?

— Totul sau nimic. Dar de ce nu mă întrebi ce aștept eu de la ei?

— Îți este frică?

— Foarte! Dar nu las asta să se vadă. Dacă ar ști oamenii cât de frică îmi este, nu ar mai sta pe gânduri și m-ar ataca. Mi-e teamă de ce-aș putea să devin. Insist, este foarte important pentru mine să știu cine sunt. Să fiu eu.

— Dar cine e acel eu?

— Ha! Asta, asta... Nu voi putea să-ți răspund. E acolo, undeva. E aici. Uneori simt că face parte din mine, alteori nu. Dar știu că trebuie să rămână mereu în preajma mea.

— Visezi?

— Și cu ochii deschiși, și cu ochii închiși. Numai că, atunci când visez, tot timpul mențin contactul cu realitatea. Nu mă pot abandona. Niciodată.

— Ai pe cineva apropiat alături de tine?

Mi-a zâmbit resemnat, m-a bătut peste umăr și a plecat fără să spună niciun cuvânt. În urma ei a închis ușa. Ușa de la cameră și ușa sufletului. Și tăcerea este un răspuns.

*

Însă, dragii mei, să știți că nu doar conversațiile cu noi înșine sau copiii ne pot cerceta sau da viața peste cap. Mai apar momente în viață când chiar și un simplu telefon poate să dea totul peste cap:

Dumnezeu mă așteaptă

Sună telefonul. Țrrrr. Țrrrr. Tresar. Cine poate fi la ora asta? Mă uit la ceas. E ora două noaptea. Îmi strâng ochii, mă frec la ei și clipesc des ca să mă pot trezi. Întind mâna spre telefon și mă uit pe ecran. X. Numele îmi sare în ochi asemenea unor sute de stelute verzi după o lovitură strașnică. Mă trezesc ca după un duș rece. Cu mâna tremurândă, încerc să răspund, și totuși în fața ochilor îmi apare ultima conversație cu acea persoană. Mă înfior. Cu vocea slabă și gâtul uscat de sete și de emoții, răspund.

— Alo! Da? S-a întâmplat ceva?

La capătul celălalt al firului se aude o voce disperată, slabă și înfundată:

— Alina, tot eu sunt. Nu mai pot. Mă sinucid...

Sângele mi-a înghețat, respirația mi s-a oprit și am încheștat mâna pe telefon. Pe moment, fără prea multe cuvinte, am știut că mă așteaptă o altă noapte albă. O altă noapte în care să plâng cu cel ce plânge, o noapte în care o viață stă agățată de un fir de ață. Mi-am amintit cum persoana respectivă se luptă cu drogurile. Cum de atâtea ori și-a spus că mâine va fi diferit, și de dimineată o lua de la capăt. Cum părinții acelei persoane plângeau prin colțuri și cu perna

îndesată peste gură... Cum X era din nou violent, cum drogurile îi invadau din nou venele și apoi ajungeau să-i acapareze mintea.

Vocea mea și-a amintit să spună ceva după câteva minute de tăcere și de șoc.

— Știi... asta nu e o rezolvare. Haide să vorbim despre ceea ce simți, de ce spui acest lucru. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Ce simt? Simt că Dumnezeu m-a părăsit. Simt că tot ce aș vrea în acest moment este să dispar. Sunt obosit. Nu mai am putere nici să respir. M-am săturat să-mi văd părinții distruși, m-am săturat să mă văd distrugându-mă singur și m-am săturat să nu mai am control asupra mea. Oricât de mult aș vrea să mă schimb, să renunț la ceea ce sunt și ce consum, nu pot. Unde e Dumnezeu în aceste momente? UNDE??!

Hohote de plâns disperat au început să se audă în receptorul lipit de urechea mea. Lacrimi mari și fierbinți curgeau și pe obrajii mei. Am înălțat spre Cer o privire rugătoare. În privirea mea mută se putea citi implorarea Divină. În liniștea nopții se puteau auzi inimile oamenilor cum bat... pac-pac-pac. Pentru un moment, respirația celui din spatele telefonului s-a oprit. Nu mai auzeam nimic. Am strâns din dinți și apoi am scos un strigăt care semăna cu al unei păsări care cade de pe marginea prăpastiei. Dacă, dacă... nu mai e? Însă imediat după am început să aud din nou respirația întreruptă de câte un suspin. Am răsuflat ușurată. Trăia.

— Știi... Măine, când te vei trezi, vei vedea lucrurile altfel.

— Da, chiar. De mâine voi fi altcineva. Mă voi schimba. Mă voi despărți de viciu.

Amândoi știam că e o minciună. Amândoi știam că doar Dumnezeu îl poate smulge din ghearele care-l țin strâns. Iar X nu are încredere în El. Deocamdată...

— Hai să spunem o rugăciune..., propun obosită.

— Hai.

Încet, începe să se audă *Tatăl nostru* și un psalm. Când ajungem la *Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de niciun rău*, aud un zgomot înfundat. Cineva a căzut pe genunchi. De departe, de foarte departe, aud cum rugăciunea continuă. Doar că de data aceasta e diferită... fiecare cuvânt este accentuat și însoțit de hohote de plâns.

— Știi... în genunchi se văd lucrurile complet diferit. Te las, realizez că am multe lucruri de rezolvat. Dumnezeu mă așteaptă. Noapte bună.

Aceasta mi-a spus X, înainte să închidă. Iar eu mi-am așezat din nou capul pe pernă, am răsuflat ușurată și am adormit cu telefonul strâns în mână. O lacrimă uscată mi s-a prelins pe obraz. Dumnezeu ne așteaptă.

*

Nu doar că a fost real dialogul de mai sus, însă cred că nu îl voi putea uita niciodată. A schimbat atât viața mea, cât și viața celeilalte persoane. Iată cât de bine este să răspundem uneori la timp!

Următorul dialog nu este unul pe care l-am auzit sau văzut, ci este unul pe care eu mi l-am imaginat, încercând să îmi explic chiar mie ce este dezamăgirea...

Ce e dezamăgirea?

Stăteau pe o bancă pustie dintr-un parc plin de oameni. Un bătrân și un copil. Copilul e frământat de o problemă, bătrânul îl privește cu dragoste în ochi. Nepoțelul deschide gura și întreabă cu vocea lui subțire:

— Cum e când ești dezamăgit? Doare?

— Da, doare. Simți că ceva îți invadează trupul, tremuri și parcă nu poți să respiri. E o durere tăcută. Mută. Știi, ciudat este că de obicei ești dezamăgit de persoanele la care ții mult. Nici nu se poate altfel. Doar îți pui toată speranța în ei. Îi lași să te descopere pe tine, ca ființă și ca om. Când te cuprinde un gust amar, când ți se adună cute pe față involuntar și simți că amețești, atunci e lovitura de grație. Dar, copile, ești mic. Întreabă-mă lucrurile care te interesează și prin care treci tu.

— Bunicule, dar de ce te dezamăgește o persoană?

— Dragul meu, uneori nu o face intenționat. De multe ori, doar ai așteptări mai mari decât se cuvine de la acea persoană. Pur și simplu, pornești la drum cu altă perspectivă decât a celui de lângă tine. Atunci nu poți să zici că e vina nimănui. Dar mai este și categoria a doua de oameni, categoria cea mai mare, oameni care o fac în mod intenționat. Ei, practic, se alimentează cu mirosul glonțului pe care-l aruncă în mijlocul inimii victimei, ca mai apoi să privească nepăsători și să plece mai departe.

Copilul făcu ochii mari și speriați. Începu să sufle mai repede și să i se vadă pieptul cum i se mișcă sub bătăile inimii.

— Când voi crește mare, voi fi și eu dezamăgit?

— Da, copilul meu, răspunse bunicul cu regret în glas.

— Și atunci, de unde știu eu că voi supraviețui, bunicule?

— Hahaha, dragule. Vezi aceste riduri? În viață vei fi trădat de propriul prieten, vei fi mințit în față, vei fi furat, vei fi batjocorit, ți se va frânge inima în mii de bucățele. Din ochisorii aceștia frumoși ai tăi vor curge multe lacrimi. Dar, mai presus de toate acestea, vei fi fericit. Vei fi fericit pentru că vei învăța cum să fii puternic, vei învăța cum să rabzi, cum să zâmbești, cum să plângi și cum să iubești. Nimic nu se compară cu drumul pe care-l parcurgi ca să înveți să iubești...

— Bunicule?

— Da.

— Să știi că dacă dezamăgirea vine la mine, eu am să o trimit la iubire.

**Vei fi fericit pentru
că vei învăța cum
să fii puternic, vei
învăța cum să rabzi,
cum să zâmbești, cum
să plângi și cum să
iubești. Nimic nu se
compară cu drumul
pe care-l parcurgi ca
să înveți să iubești...**

